

זכני לגדל

הרב אשר יהיאל קסל

רב כפר הנוער זוהרים וראש ביהמ"ד 'משנת אבות'
לשאלות והרצאות: kasel@kfar-zoharim.org.il

החיים הכפולים

יכולה להמשיך עוד ולהעמיד פנים. הסיבה שהגעתי לכאן, היא לא כדי שתסביר לי עד כמה אני שוגה במעשיי, אלא משום שאינני נערה צעירה, ומשום כך אני מבינה שיש לי אחריות ואני מחפשת דרך נכונה לעשות זאת. הרב הציע שאני אשב איתך, אולי תמצא דרך או לא יודעת מה. אני מתביישת במעשיי, אבל זאת האמת שלי ואני לא רוצה לברוח ממנה" היא סיימה את וידויה שנדמה היה בעיני כווידי הגדול ביום הכיפורים.

אף פעם לא הבנתי את הביטוי 'השמים נפלו עליי', אבל הפעם התיאור הזה היטיב להגדיר את מה שהרגשתי. השמיים נפלו עליי. לא ידעתי מה אני יכול לומר במצב שכזה, הייתי בטוח שאין לי כתפיים לנהל אירוע בסדר גודל כזה. בתחילה כמעט נמלטתי מהחדר, על מנת לשאול את הרב האם הוא חמד לי לצון, שכן מהיכן אני אשאב כוחות שכאלו ועל אף שטיפלתי במקרים רבים ושמעתי את מכאובם ובחסדי שמיים הצלחתי גם לכוון לא מעט, הפעם לא מדובר בנערה צעירה תוהה ותועה וממילא אני לא הכתובת למצבים כאלו.

עודי תוהה כיצד ביכולתי לעזור בסיפור זה, מתברר שתהיתי שאלה זו בקול, מה שגרם לפרץ של דמעות בלתי נשלט מהמורה "הצדקנית". כמה דקות לאחר מכן הבנתי את התשובה. ישבתי מולה ודמעת, וניסיתי להבין מתי אותו אירוע קרה, מתי היא נפגעה כל כך. היא השיבה שמדובר במקרה מימי צעירותה, אבל הטריגר שפיצץ את הכל אירע לפני שנה וחצי, והחזיר אותה לסיפור ההוא עד שמאז היא לא מצליחה לחזור לעצמה.

"יש לי טענות קשות כלפי שמיא, אני לא מצליחה להתמודד עם קיום התורה והמצוות. אני לא מצליחה להתמודד עם הלכות צניעות". המוגלה התפוצצה, ונשפכה אל חלל החדר. הרבה כאב היה שם, אבל גם נבנתה שיחה על אמונה, ואמונה בתוך החושך. זר לא יבין. השעה הייתה שתיים אחר חצות, הפעלתי במחשב את בעל המנגן יעקב שוואקי, כשקולו נשפך בחלל החדר השקט ומילות השיר מהדהדות: 'ובכל זאת שמך לא שכחנו. - נא אל תשכחנו'.

"הביטוי" אמרתי ליושבת למולי, "הכאב הוא נורא, הוא אפילו קשה מנשוא, אבל דווקא מתוכו אפשר לייצר אמונה כנה ואמיתית. דווקא אנחנו הנפגעים, יכולים לומר את המילים האלמותיות הללו, 'ובכל זאת שמך לא שכחנו'. יש לך תפקיד" אמרתי למורה שגווה התיישר מעט, "יש כל כך הרבה בנות שעוברות וסובלות את מה שעברת. הם רוצות דמות בוגרת ואחראית שתעמוד מולם, ותראה להם את הדרך הלא סלולה, שהם צריכים ללכת בה, שתשיר איתם ביחד את השיר ובכל זאת שמך לא שכחנו. הנפילה שלך היא טבעית, אבל שבע ייפול צדיק וקם, 'התנערי מעפר קומי'".

בשעה 04:30 לפנות בוקר, המכשיר הנייד שלי רטט, 'הודעה חדשה התקבלה'. פתחתי את ההודעה וכך היה תוכנה: "אני אחרי לילה ללא שינה, מאז שסיימנו את השיחה, אני דומעת ללא הפוגה. רציני רק לומר תודה על כך שהחזרת לי את האמונה בהשם ואת האמונה בעצמי. נשמע בדרכים אחרות, מכיוון שאני שוברת את המכשיר".

מוקדש לגיבורות הגדולות, שמקיימות במסירות נפש את המילים הגדולות, 'ובכל זאת שמך לא שכחנו' מתוך תפילה ובקשה, נא אל תשכחנו.

"שלום הרב" נשמע הקול מאחורי האפרכסת. "שלום וברכה" השבתי לדובר.

מעבר לקו הטלפון היה אחד הרבנים החשובים בארץ. כמובן שהייתי סקרן לדעת במה זכיתי לשיחת הטלפון הזו. "יש אשה אחת בקהילה שלנו, שעל פי הבירורים שלי, אני חושב שתוכלו להועיל לה ורציתי לדעת אם תוכלו להיפגש איתה".

כמובן שעל אתר הבעתי את הסכמתי לפגישה המדוברת, אבל בכך לא תמו בקשותיו של הרב. "אני מבקש שתתאמצו לקיים את המפגש כבר הערב" הוא הוסיף ואני חישבתי במוחי את הפגישות שאצטרך לדחות, שכן אם גדול שכזה מבקש פגישה זו בדחיפות, הרי שכנראה המצב אינו סובל דחוי. "בשמחה אעשה זאת" אמרתי לרב, "רק שהרב ייקח בחשבון שממקום מושבו, עד למקום מגורי יש דרך של שעה לפחות". הרב לא התרגש, "אני מזמין מונית והרבנית תבוא איתה. היא כמובן לא תיכנס, רק תחכה בחוץ, אבל מכיוון שזה נושא שאיננו סובל דחוי, אני רוצה שהשיחה תתקיים עוד היום" אמר ואני השבתי בחיוב.

בטרם הספקתי להשיב את האפרכסת למקומה (כן, יש עוד כאלו שמשתמשים בטלפון קווי, בפרט כשמדובר בשיחות רבות וארוכות) שמעתי את המונית מוזמנת. הייתי בטוח שסיימתי את השיחה, אך הרגשתי שהרב מושך אותה משום מה. הוא שאל על מעשיי ותפקידי כיום, התעניין באבי שליט"א שאותו הוא מכיר משכבר הימים ואפילו שמעתי את הרבנית פונה לגברת שאיתה אני אמור להיפגש, ומודיעה לה שהמונית כבר ממתינה למרגלות הבית. רק אז פנה אליי הרב בהתנצלות ואמר: "אני מתנצל שהחזקתי אותך על הקו, ועל כך ששלחתי לך בלי הודעה מוקדמת את הגברת המדוברת, אבל תראה מה ניתן לעשות שכן מדובר בסיפור סבוך וכואב, מדובר במקרה של הצלת נפשות ממש".

חמישים דקות חלפו מאז שהשפופרת הושבה למקומה, עד שהגברת כבר התייצבה בביתי. היא התיישבה בחדרי מבוששת מאוד, ואני ישבתי מחכה למוצא פיה, מנסה להבין מה היה דחוף כל כך להיפגש עוד באותו הערב.

"נתחיל מהסוף" היא אמרה לי, "באתי לרב (ששלח אותה אליי - אי"ק) מכיוון שאני מבינה שיש לי אחריות ואני הולכת לעשות פיגוע. ומכיוון שאני רוצה לעשות את זה באחריות, הגעתי לרב כדי למזער את הפגיעה". הגברת לא הייתה נראית מאנשי הטלפון, גם לא מהתמאס או מאחד מארגוני הגליאה ואני לא ממש הבנתי מה זאת אומרת שהיא רוצה לעשות פיגוע באחריות, אבל הגב' שמולי הסבירה לי את כוונותיה. "תראה, אני מורה בסמינר בו בין היתר אני מלמדת במשך שנים שיעורי צניעות. בנוסף לכך, אני דמות מוערכת בקהילה שלנו, אבל זה כבר שנה ומחצה שאני מתדרדרת ברוחניות מדרגה לדרגה.

"יש לי כבר אייפון, או יותר נכון סמארטפון כבר למעלה מחצי שנה, אני מסתובבת בשם בדוי בקבוצות חברתיות ובשבת האחרונה שבעלי היה בבית הכנסת, פתחתי את המכשיר בשבת קודש. אני לא ראויה להיות מחנכת, ואני גם לא רוצה להמשיך לחיות בחיים כפולים. אני רוצה לעזוב הכול וללכת לגור בעיר חילונית, אני לא